

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תה"ס 64455-11-16

בפני כבוד השופטת שפרה גליק

התובעת: א.ג.
ע"י ב"כ עו"ד רמי ביאזי ו/או עו"ד שמעון חסקי

נגד

הנתבע: י.ג.
ע"י ב"כ עו"ד יוסף ויור ו/או עו"ד ישראל ליברובסקי

פסק דין

עניינו של פסק הדין הוא הכרעה בתביעתה של התובעת, המבקשת ביטול הסכם ממון בינה לבין הנתבע שקיבל תוקף של פסק הדין.

הרקע ותמצית הטענות

1. הצדדים נישאו ב-00.00.94, ולהם שלושה ילדים מנישואיהם.
2. יחסי הצדדים נקלעו למשבר, וביום 03.12.2010 הם חתמו על הסכם ממון.
3. ביום 09.12.2010 הופיעו הצדדים בפני לשם אישור ההסכם, ובדיון ניתנה על ידי החלטה כדלקמן:

"החלטה"

תוך כדי קריאת ההסכם אני מתרשמת שיש בו מידה מסוימת של קיפוח כלפי האישה.

לתומי חשבתי שעורכי הדין מייצגים את 2 הצדדים, אבל כשאני שומעת שהאישה אינה מיוצגת, אני דוחה את אישור ההסכם ליום 19.12.2010 בשעה 08:30."

4. בדיון שהתקיים בפני ב-19.12.2010, נכתבה על ידי החלטה בזו הלשון (לאחר שהצדדים הסבירו לי את עמדותיהם):

"החלטה

1. זו ישיבה שניה, דרשתי מהמבקשת להתייעץ עם עו"ד, ואולם היא לא עשתה כן. לדבריה התייעצה עם חבריה,
2. ההסברים שנותן לי ב"כ המבקש לא נראים לי, בעל פה הוא הוסיף סכומים שיש כביכול לאשה, וסכומים אלה לא נכתבו בהסכם.
3. אינני יודעת אפילו אם הסכומים הללו הם אכן על דעתה של האישה.
4. ברור לי שרב הנסתר על הגלוי, וכי הצדדים אינם אומרים לי את כל האמת.
5. חובה עלי על פי הפסיקה, לבדוק האם ההסכם מקפח מי מהצדדים אם לאו, ואינני יכולה לקבל את הסבריו של ב"כ המבקש שההסכם הוא כל כך טוב עבור האישה, אותה אינו מייצג.
6. עם זאת, לאחר ישיבת היום, נראה לי שהאישה מבינה היטב את מעשיה ואינה אומרת לי את כל האמת, ואם זאת היא רוצה - אכבד את רצונה, ולפיכך אני מאשרת את ההסכם.
7. אבהיר כי בנסיבות העניין לא אאפשר לאשה לפתוח את ההסכם מחדש, בנימוק שלא הבינה או לא הייתה מודעת לאשר יש בהסכם.

)

..(-"

4. בתביעתה הנוכחית, טענה התובעת, כי הנתבע נהג כלפיה בקנאה אובססיבית ורכושניות **"..אשר באה לידי ביטוי באמצעות בילושיו של הנתבע אחר התובעת, אין ספור שאלות שהופנו כלפי התובעת בדבר שעת הגעתה וחזרתה לבית הצדדים.."** עוד דרש הנתבע מן התובעת כי בכל פעם שהתובעת מתכוונת לעזוב את הבית, עליה להודיע לנתבע.
5. לטענתה של התובעת, היא קצה בחיים בלתי מאושרים אלה, ופנתה אל הנתבע וביקשה להתגרש. לטענתה, הנתבע בהתאם לאופיו האובססיבי והשתלטני סירב לקבל את רצונה של התובעת להיפרד והחל במסע נקמה על מנת להכניע את התובעת להיענות לדרישותיו.
6. לטענתה של התובעת בתביעה, הנתבע טען בפניה, כי ברשותו צילומים אינטימיים שלה, ואיים לפרסמן ברבים לרבות במקום עבודתה, ובאופן זה, פעם כנגד התובעת בסחיטה ואיומים תוך שיתוף פעולה בינו לבין עורך הדין שערך את ההסכם, אשר לטענת הנתבע ייצג את שניהם.
7. עוד טענה התובעת, כי הנתבע איים כי יחשוף בפני ילדיהם של הצדדים תמונות אינטימיות של התובעת, וגם הנתבע וגם עו"ד ויור, הציגו בפני התובעת מצג שווא כאילו עו"ד ויור מייצג גם אותה, בשעה שלמעשה ייצג רק את הנתבע.
8. הנתבע הציג בפני התובעת חישובים שערך עו"ד ויור וכאשר התובעת ביקשה הסברים - איים, לטענת התובעת, כי **"באם לא תחתום על ההסכם כפי שהוא, יחשוף הוא את התמונות האינטימיות שבידיו, וכן תרשומות אינטימיות בפני הילדים של בני הזוג"**.
9. לטענת התובעת, היא הייתה אחוזת פחד ובהלה שמא יממש הנתבע את איומיו החוזרים ונשנים, ומחמת חשש זה, נאלצה לחתום על ההסכם כפי שהוא.
10. לטענת התובעת, בתום הדיון הראשון, ובניגוד להוראות בית המשפט, ועוד במסדרון בית המשפט, אילץ הנתבע את התובעת לחתום על ההסכם לאלתר

בתוספת 100,000 ₪, לנוכח להיטותו של הנתבע לסיים את ההסכם בו ביום, נשאר התאריך 03.12.10.

11. ביום 21.7.16, כמעט 6 שנים מיום אישור ההסכם עזבה האישה את בית מגורי הצדדים. לטענתה, הצדדים חיו יחד אחרי ההסכם בלא ששולמו המזונות ובלא שהוגשה תביעת הגירושין. יצוין, כי בסיכומיה טענה התובעת, כי יש בהתנהלות הצדדים משום ביטול ההסכם.

12. לטענת התובעת, ההסכם נחתם מתוך כפיה, עושק, הטעיה, טעות ותרמית, ויש להורות על ביטולו.

13. מנגד, כפר הנתבע בהגנתו בטענות התובעת בתביעתה.

14. לטענת הנתבע, מי שגרמה לכך שייחתם הסכם יחסי הממון, הסכם שקיבל אישור בית המשפט, הייתה התובעת, שפירקה את המשפחה פעמיים.

15. הנתבע טען, כי התובעת לא סיפרה בתביעתה שהדירה בה חיו בני הזוג בהרצליה מומנה גם ובעיקר מכספים שהביא הנתבע ממכירת דירה קודמת בבת ים, אותה רכש קודם הנישואין ועובדה זו הובאה בחשבון ע"י הצדדים עת חתמו על ההסכם.

16. התובעת, העלימה בתביעתה, כי בידיה קופות וחשכונות בסכום של כ- 1,550,000 ₪, וכן קרנות השתלמות בשווי של כמה מאות אלפי שקלים ועוד, ובנוסף היא משכה פיקדון בסך של 195,000 ₪ וכן רכב המזדה (2014) נמצא בחזקתה, ועוד טען שיש לה תוכנית חסכון ואף העלימה מחשבון בבנק יהב סכום נכבד של 570,000 ₪.

17. הנתבע הוסיף וטען, כי ביום שבו עזבה התובעת את בתם של הצדדים השאירה מכתב בכתב ידה, בו היא מסבירה את הסיבות לעזיבתה, וביניהן, היותה לא מאושרת, וכי גם הנתבע לא מאושר, ומנסות לרצות אותה, ביקשה סליחה על הפגישה... אין מילה, על טעות, עושק, כפיה ויתר הטענות שטענה לבטלות ההסכם.

18. הנתבע הוסיף וטען, כי התובעת טענה עילות סותרות, וכי אין כל בסיס לתביעתה, ויש לדחותה.

דיון

הדין החל

19. כידוע, קובעת ההלכה המשפטית, כי פסק דין המאשר הסכם או פשרה אליה הגיעו הצדדים, שונה מבחינה מסוימת מפסק דין "רגיל", שכן הוא מורכב משני חלקים :

החלק ההסכמי - ההסכם שבין בעלי הדין ;

החלק השיפוטי - החלטת בית המשפט אשר ניתן להסכם תוקף של פסק דין.

ראה : רע"א 3960/05 עו"ד נפתלי נשר נ' שיבלי ראיף בן פאיז (26.12.05) (פורסם במאגר "נבו"), מפי כבוד השופטת עדנה ארבל.

20. המבקש לתקוף פסק דין המאשר הסכמה בין הצדדים, צריך לבחור באחד משני מסלולים אפשריים : תקיפת החלק "ההסכמי" או תקיפת החלק "השיפוטי".

להלן אצטט מפסק הדין ברע"א 7148/98 עזרא נ' זלזניאק פ"ד נ"ג (1) 337 :

"..באותם מקרים בהם צד להסכם מבקש לבטל את פסק הדין שנתן תוקף להסכם, נקבעו שני מסלולי ביטול בהתאם לסוג העילה בגינה מתבקש הביטול ואפיונה : "הסכמית" או "שיפוטית".." ."

21. כאשר צד להסכם מנסה לבטל את פסק הדין מחמת פגם הקשור להסכם עצמו כמו טעות, הטעיה, אי חוקיות, הפרה, או שינוי מהותי בנסיבות, הפן "ההסכמי" מאפשר לו להגיש תביעה חדשה שעילתה הפגם שנתגלתה בהסכם ע"י הגשת תביעה כזו, ממילא מתבקש ביטול פסק הדין. לעומת זאת, כאשר צד להסכם מבקש לבטל ההסכם מההיבט "השיפוטי" - (היינו

האישור שניתן להסכם ע"י שופט), פתוחה בפניו הדרך לנקוט הליכי ערעור רגילים, וביטול הסכם שנפל בו פגם בחלק "השיפוטי" - ייעשה אפוא אך ורק בהליכי ערעור.

22. הכלל המשפטי גורס ביחס להסכמי פשרה בכלל, כי "אף שניתן לבטל הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין, אם נפל פגם בכריתתו, על בית המשפט לנהוג משנה זהירות בעניין זה, ולהשתכנע כי קיימים טעמים כבדי משקל המצדיקים את הביטול".

ראה ע"א 11750/05 יעל שמר נ' בנק הפועלים (15.11.07) (פורסם במאגר "נבו").

23. ועוד גורסת ההלכה המשפטית, כי יש צורך לייחס משקל ניכר לסופיותם של הסכמי פשרה, שקיבלו תוקף של פסק דין, על מנת להגשים את ציפיותיהם הסבירות של הצדדים להם, ובשל החשיבות הרבה שיש לייחס לערך של סופיות הסכם - הפשרה כהסדר המסיים את הסכסוך בין הצדדים.

ראה : ע"א 2495/99 בן לולו נ' אטראש פ"ד נ"א (1) 577 ;
רע"א 4976/00 בית הפסנתר נ' מור פ"ד נ"ו 577.

24. משנה תוקף יש להסכם ממון בין בני זוג שהמחוקק נתן לו מעמד מיוחד, וכדי להיווכח ברצינות שייחס לו המחוקק, נדרשו דרישת צורניות, לא רק לחתימתו אלא גם לאישור.

ראה : ע"מ (ת"א) 1242/04 פלוני נ' פלונית (23.05.05) (פורסם במאגר "נבו") ;
ע"א 4/80 מונק נ' מונק פ"ד ל"ו (3) 421, 428.

25. כבוד השופטת מ' בן פורת, קבעה ברע"א 359/85 פ"ד ל"ט (3) 421, עמוד 422 :

"ספק בליבי, אם לאחר קבלת אישור להסכם ממון בין בני זוג במעמד של שופט (בלי שערערו על פגם שנפל בהליך האישור) יכול

בן זוג להשמיע בטענה, שכרת את ההסכם בניגוד להצהרתו, מרצונו הטוב והחופשי. אם נגרוס אחרת, תתרוקן לכאורה מתוכנה, הדרישה לאישור כזה, הבא לפי עצם טיבו וטבעו, להבטיח, שבני הזוג יבינו היטב את תוכן ההסכם, ויסכימו לו מרצון".

מן הדין לנדון.

מבוא דיוני : היתכן לטעון גם כי ההסכם בוטל וגם כי יש לבטלו ?

26. עיון בכתב התביעה מראה, כי התביעה התבססה על עילה התוקפת את החלק ההסכמי בלבד ולא את החלק השיפוטי. נטען בתביעה, כי ההסכם הושג בסחיטה באיומים, במרמה - תוך שיתוף פעולה בין הנתבע לבין עורך הדין, וכי עו"ד ויור הצג מצג שווא בפני בית המשפט, לפיו כביכול הוא מייצג את שני הצדדים - דבר שלא היה נכון.

עוד טענה התובעת, כי ההסכם הושג תוך הטעיה, עושק וטעות, ומכל הטעמים הללו - יש לבטל את ההסכם שקיבל תוקף של פסק דין.

27. עוד טענה התובעת בתביעתה, כי ההסכם בוטל מכוח התנהגות הצדדים. לטענתה, כאשר בני זוג שבו לחיות יחד והנתבע לא שילם דמי מזונות עבור ילדיו, ולא הוגשה על ידו תביעת גירושין, למעשה, ניתן ללמוד, כי "הנתבע ביטל על דרך ההתנהגות את ההסכם על כל תנאיו ואינו יכול לעמוד היום כמי שמבקש לאוכפו ו/או לממשו".

28. אני מקבלת את טענתו של הנתבע בסיכומיו, כי למעשה שתי הטענות של התובעת עומדות בסתירה זו לזו, ולפיכך אינן יכולות לדור בכפיפה אחת. בעניין זה ראה פסק דינה של כבוד השופטת המנוחה סיון, בתמ"ש (ת"א) 43890/05 א.ד. נ' א.ג. (25.02.07) (פורסם במאגר "נבו").

כן ראה הוראתה של תקנה 72 (ב) לתקסד"א התשמ"ד - 1984 הקובעת :

"בכתב טענות, אין לטעון כנגד אותו בעל דין טענות עובדתיות חלופיות, אלא אם כן הצהיר הטוען כי העובדות כהיותן אינן ידועות לו ; אין באמור בתקנה זו כדי למנוע טענות משפטיות חלופיות".

29. למעשה, העובדה שנטענו באותו הליך שתי טענות סותרות, לא רק שהיא פוגעת בתום לבה של התובעת, אלא מקימה נגדה "השתק שיפוטי".

ראה בעניין זה קביעתו של כבוד השופט גרוניס (כתוארו אז) ברע"א 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים פ"ד נ"ט (6) 625, ממנו אצטט להלן :

"הטענה בדבר השתק שיפוטי, יכולה להתעורר מקום בו אחד מבעלי הדין, מעלה טענות עובדתיות או משפטיות סותרות באותו הליך עצמו, או בשני הליכים שונים (ניתן לראות באיסור על העלאת טענות עובדתיות חלופיות כנגד אותו בעל דין, באותו כתב טענות אחד משום דוגמה של השתק שיפוטי ; האיסור קבוע בתקנה 72 ב' לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד 1984)

התכלית שמאחורי ההשתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובאמון הציבור במערכת המשפט, וכן להניא מפני ניצולם לרעה של בתי המשפט... בעוד שתורת ההשתק מכח מצג, מתמקדת בצדדים ובמערכת היחסים ביניהם, הרי הדגש בהשתק השיפוטי הינו על היחס בין בעל הדין לבין בית המשפט. מכך אף נובע שתחולתו של ההשתק השיפוטי אינה מוגבלת למצב דברים בו מדובר באותם מתדיינים בהליך הראשון ובהליך המאוחר... ואף אין דרישה שהצד האחר שינה את מצבו לרעה...

זאת ועוד, טענה בדבר השתק שיפוטי יכולה לעלות בלא קשר לנושא המשפטי, המהותי העומד על הפרק."

30. העולה מן המקובץ אפוא היא שהתובעת מנועה לטעון שההסכם ניתן לביטול עקב פגמים בהסכמה (סחיטה, עושק וכיו"ב) ולטעון בנוסף, כי ממילא ההסכם בוטל.

31. חרף האמור לעיל אבחן את שתי טענות התובעת אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני.

הטענה בדבר ביטול ההסכם ע"י התנהגות.

32. ההסכם נשוא התביעה (להלן: "ההסכם") הינו הסכם ממון, לא רק משום כותרתו, אלא משום היותו צופה פני עתיד, והיותו הסכם יחסי הממון בין הצדדים : ואכן בסעיף 2 להסכם נכתב כך :

"תוקפו של הסכם

הסכם זה יכנס לתוקף עם אישורו בבית המשפט לענייני משפחה, ומוסכם כי תהא אשר תהא מערכת היחסים בין בני הזוג בעתיד, לרבות אם יחזרו להתגורר יחד או יתגרשו, לא יהיה בכך כדי לשנות את הוראותיו של הסכם זה, אלא אם הוסכם על ידם אחרת באמצעות הסכם ממון אשר יאושר כדין בבית המשפט לענייני משפחה".

במובן זה אפוא, אין מקום לטענת התובעת, כי הצדדים לא התגרשו, או כי ההסכם לא בוצע. הצדדים במפורש צפו אפשרות, כי ימשיכו להתגורר יחד.

33. יתירה מזאת : הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג 1973 קובעות כי השינוי של הסכם ממון יהיה בכתב :

"1. הסכם בין בני זוג, המסדיר יחסי ממון שביניהם (להלן - הסכם ממון) ושינוי של הסכם כזה, יהיו בכתב.
2. (א) הסכם ממון טעון אישור בית המשפט לענייני משפחה (להלן - בית המשפט) או בית הדין הדתי שלו סמכות השיפוט בענייני נישואין וגירושין של בני הזוג (להלן - בית הדין), וכן טעון שינוי של הסכם כזה אישור כאמור".

כלומר : ביטולו של הסכם ממון - חייב להיות בכתב. כך קבעו הצדדים וכך קובע החוק. היינו, בניסוחו היפה של חברי כבוד השופט יהורם שקד , התובעת לא התגברה על המשוכה הראשונה של הוכחת החובה המושגית - היינו הוראות סעיפים 1 ו-2 לחוק יחסי ממון בין בני זוג.

ראה : תמ"ש (ת"א) 29882/09 ר.ג. נ' י.ג. (08.09.2011) (פורסם במאגר "נבו").

34. הפסיקה התייחסה אל דרישת הכתב שבסעיף 1 לחוק יחסי ממון כדרישה מהותית ולא רק צורנית, ראה בעניין זה ע"א 419/84 שמואל טוכמינץ נ' לורנה כרמל טוכמינץ פ"ד ל"ט (1) 287 ; ע"א 486/87 אבידור נ' אבידור פ"ד מ"ב (2) 499.

נכון הדבר שסעיף 2(א) לחוק יחסי ממון מדבר על שינויו של הסכם ממון ולא על ביטול, אך מכוח קל וחומר אני מקישה, שגם ביטול הסכם ממון במשמע "שינוי".

35. בעניין אחרון זה ראה הלכה ישנה שלא נס ליחה מפסק דינה של השופטת המנוחה הניה שטיין ז"ל (ת"א) 6620/89 זערוור נ' זערוור (04.02.1990) פס"מ (3) 227 (פורסם במאגר "נבו"), בה נדונה השאלה, האם ניתן לבטל בהסכמה הסכם ממון בלא הסכם חדש בכתב ובלא אישור בית המשפט, השאלה נענתה בפסק הדין בשלילה ולהלן אצטט :

"...שינוי נאמר, אך לא נאמר מאומה על הצורך בדרישת הכתב או באישור בית המשפט את ביטולו של ההסכם. כפי שיוסבר להלן, לא הכפיף המחוקק את ביטול ההסכם לתנאים אלה, כאשר ביטול ההסכם לתנאים אלה, כאשר ביטול ההסכם נעשה ע"י אקט חד-צדדי של אחד הצדדים ונסמך על העילות המפורטות בדיני החוזים לביטול חוזה..."

על כן כאשר מבוטל הסכם ממון מאחת הסיבות דלעיל באקט חד צדדי, של אחד הצדדים, להסכם אין צורך באישור בית המשפט לנקיטת צעד זה.

... חוק יחסי ממון, אינו מבטל את תחולת דיני החוזים אלא מוסיף עליהם רובד נוסף בלבד.

... ההסכמה הנטענת בכתב התביעה, בדבר ביטול הסכם ממון קיים ואשר תוצאותיה הן הסדר חדש של יחסי הממון בין בני הזוג, ואף היא הסכמה המסדירה את יחסי הממון ביניהם, ועל כן, הוא הסכם

ממון ויש לקיים לגביה את דרישת הכתב ואת אישור בית המשפט..".

כן ראה פסק הדין של כבוד השופט קלינג ת.א. (ת"א) 1179/92 פלונית נ' פלוני (30.5.93) (פורסם במאגר "נבו"); כן ראה פסק דינה של כבוד השופטת שטופמן בע"מ (ת"א) 1194/02 ג.כ. נ' ד.כ.א (פורסם במאגר "נבו").

36. לצערי הרב, אין בידי את ההסתמכות לכאורה של התובעת בסיכומיה על הפסיקה שהובאה, כביכול, כדי לתמוך באפשרות שניתן לבטל הסכם ממון בהתנהגות, ולהלן אפרט טעמי :

36.1 ע"א 4946/94 אגברה נ' אגברה, פ"ד מ"ט (2) 508 .

פסק דין מזה מדבר על בני זוג שהתגרשו, ולאחר זמן חזרו לחיות ביחד, לא כבני זוג נשואים, אלא כידועים בציבור. לגבי אלה, אין חובה על פי החוק לאשר הסכם בבית המשפט, לפיכך, ביטולו של הסכם (שאף הוא הסכם ממון במשמע) אף הוא אינו טעון אישור בבית המשפט על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג 1973. כזכור, עוסק פסק דין זה בכלל במזונות, וממילא ההיקש מפרשת אגברה, נדחה גם בפסק דינה של כבוד השופטת שטיין ב.ה.פ. (ת"א) 6620/89 (שם);

ראה גם ה.פ. (ת"א) 1116/92 יורשי המנוח שמואל בן יוסף נ' אורה

פז;

כן ראה ספרו של א' גריידי "הסכם ממון וגירושין אישור וביטול",

עמוד 309.

36.2 ע"א 4956/90 פז נ' גזית הדרום פ"ד מ"ו (4) 35.

פסק דין זה אינו מתייחס לחוק יחסי ממון, אלא לחוק החוזים, ולכן אין להקיש ממנו לענייננו.

36.3 תמ"ש (ת"א) 38602/99 א.ה' נ' נ.ש.ה (06.02.03) (פורסם במאגר

"נבו").

מפי כבוד השופט גרניט. גם במקרה זה הצדדים התגרשו, ולאחר שנתיים חזרו לחיות יחד במשך כשש שנים. היינו, בחייהם

המשותפים (החדשים) יחד היו כידועים בציבור, וכידוע וכאמור לעיל, ידועים בציבור אינם חייבים בהסכם שיאושר בבית המשפט, או בהסכם בכתב. מכאן אפוא, שניתן במקרה כזה לבטל הסכם ע"י הסכם חדש שבהתנהגות, שכן על הצדדים לא חל חוק יחסי ממון.. שונה הדבר במקרה שלפנינו, שבו חייהם המשותפים של הצדדים היו קודם שהתגרשו.

36.4 תמ"ש (נצ) 43431-11-11 ר.ח. נ' י.ע.ח (29.01.13) (פורסם במאגר

"נבו").

מפי כבוד השופט סארי ג'יוסי. אמנם כאן קבע כבוד השופט ג'יוסי, כי בחוק לא נקבע שיש לבטל הסכם ממון בכתב (להבדיל משינויו), אך פסיקה זו עומדת בסתירה לפסיקות האחרונות אותן ציטטתי לעיל.

37. הראיתי לעיל, כי אכן יש מחלוקת בפסיקה בשאלה, האם ניתן לבטל הסכם ממון על ידי התנהגות אם לאו. אולם, רוב הפסיקה (וכזו גם דעתי) נוטה לגישה, כי ביטולו של הסכם ממון שאושר בבית המשפט מחייב הסכם בכתב שיבטל את קודמו, אכן יש פסיקות הגורסות ביטול על ידי התנהגות, היינו ביטול מכללא, אך אלה צומצמו למקרים נדירים ומיוחדים, כך חיים משותפים של 16 שנה לאחר אישור הסכם הממון, (ראה תמ"ש (נצ) - 43431-11-11 (שם)), או במקרה נדיר אחר (ראה תמ"ש (ק"ג) 29180-02-15), אך כפי שהגדיר כבוד השופט שילה בתמ"ש (ת"א) 37302-02-10 א. נ' א. (03.05.2012) (פורסם במאגר "נבו") :

"המדיניות המשפטית הראויה היא להעניק וודאות להסכם הממון, כך שיהיה ברור ששינוי צריך להיעשות בכתב ובאישור בית המשפט. אם בית המשפט ייתן יד לשינוי הסכם ממון בהתנהגות, יביא הדבר לחוסר וודאות מוחלט, ובאשר כל צד יוכל לתקוף הסכם הממון שנועד להבטיח יציבות, ביטחון וודאות לשני הצדדים אודות אופי המשטר הרכושי החל עליהם".

ראה גם תמ"ש (ת"א) 28400-03-15 פלוניס נ' אלמוניס (19.06.16) (פורסם במאגר "נבו").

38. בחינת התשתית הראייתית שהונחה בפני אינה תומכת במסקנה שהסכם הממון בוטל, וזאת בין היתר באשר :

38.1 כאמור לעיל, מלכתחילה צפו הצדדים מצב בו לא יתגרשו וימשיכו לחיות יחד (ראה סעיף 2 להסכם והאמור בסעיף 29 לעיל בפסק דיני).

38.2 הצדדים שמרו על הפרדה רכושית : לאחר ההסכם הם הפרידו את חשבונות הבנק, ואין כל סימוכין, למשיכה כלשהי של איש מחשבון רעהו. אף הודתה בכך בחקירתה הנגדית (ראה למשל תשובתה בעמוד 10 לפרוטוקול, שורה 6).

38.3 התובעת הודתה בחקירתה הנגדית, כי הצדדים לא פתחו חשבון משותף (ראה עדותה בעמוד 13 לפרוטוקול, שורה 8).

38.4 התובעת הודתה בחקירתה הנגדית, כי הנתבע "נפנף" כל הזמן בהסכם ובתמונות בכל עת שהיה בין הצדדים ויכוח. (ראה חקירתה הנגדית של התובעת בעמוד 12 לפרוטוקול).

39. **המסקנה העולה מן המקובץ - ההסכם לא בוטל על ידי התנהגות, ואני דוחה טענה זו.**

הטענות כנגד החלק ההסכמי - כללי .

40. המחוקק החמיר את הדרישות בכל הנוגע לאישורו של הסכם ממון בין בני זוג ולתקפו, וזאת לצורך הוכחת ההבנה של הצדדים להסכם, גמירות דעתם וההסכמה החופשית שלהם.

כבוד השופט **שנלר**, סוקר את הוראות החוק, ולאחר שהשווה את דרישות המחוקק בחוקים אחרים, כמו הדרישות הצורניות של צוואה בחוק הירושה, תשכ"ה - 1965 ואת דרישת הכתוב בסעיף 5 לחוק המתנה, תשכ"ח - 1968, קובע בפסק דינו (ע"מ (ת"א) 1242/04 פלוני נ' פלונית (23.05.2005) (פורסם במאגר "נבו"), בין היתר כדלקמן :

"והנה, בשונה מהמקרים שפורטו לעיל, בהם אין אנו עוסקים בשאלה אם הצד להסכם הבין את תוכנו של ההסכם או אם המצווה בצוואה הבין את תוכנה, בחוק יחסי ממון, אנו מוצאים את אותה דרישה חריגה, לפיה הסכם ממון טעון הן את דרישת הכתב והן את דרישת האישור. ...

הנה כי כן, מוצאים אנו דרישה מיוחדת, שעניינה הליך משפטי, במסגרתו בית המשפט אמור לבחון לא רק את זהות המתקשר ורצונו החופשי, אלא לבחון את הבנת כל אחד מבני הזוג, את משמעות ההסכם ואת תוצאותיו. "

ועוד בהמשך :

"... הסכם ממון שאושר הנו בעל מעמד מיוחד. כפי שנקבע בע"א 4/80 מונק נ' מונק, פ"ד לו(3), 421 ; 428 הנה כי כן, תנאי לתקפותו של הסכם ממון, כי התקיים הליך אשר במסגרתו:

- א. על בית המשפט להסביר לצדדים את תוכנו של ההסכם.
- ב. על בית המשפט לברר את יסוד הרצון החופשי.
- ג. על בית המשפט להשתכנע כי אכן הצדדים הבינו את תוכנו של ההסכם, במובן "הבינו בדיוק במה מדובר". משמעות הבנה זאת, לא רק משמעות הכתוב אלא התוצאות מכך.

מדובר על מטלות המחייבות את בית המשפט, בבואו לאשר הסכם ממון, בפעולות אלו או אחרות."

בעניין זה אושר הסכם שלום בית ולחילופין לגירושין, כאשר אחד הצדדים לא היה מיוצג, בחינת פרוטוקול הדיון, הביאה את ערכאת הערעור למסקנה, כי המערער לא התעניין בהוראות ההסכם וכל אשר חפץ הוא בשלום בית, נקבע שזה "אחד מאותם מקרים חריגים אשר אין מנוס לקבוע כי ההליך המשפטי כפי שבא לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון ובהחלטה אינו ממלא אחר הנדרש, והתיק הוחזר תוך ציון ש"עדיף הסכם במועד מאוחר יותר" לאחר שהתברר כי התקיימו התנאים לאישורו.

במאמר מוסגר, אזכיר בשולי הדברים הללו כי המדובר שם היה על ערעור על החלק השיפוטי, ולא טענת ביטול ההסכם כמו במקרה שלנו.

מכל מקום, במקרה הנדון בפניי, משהתרשמתי שיש קיפוח מה כלפי התובעת, וכי אין היא מגלה הכל בפני בית המשפט, לא אישרתי את ההסכם, דחיתי את מועד הדיון למועד מאוחר יותר, כדי שהתובעת תתייעץ עם עורך דין מטעמה. אך גם במועד המאוחר יותר התובעת לא התייעצה עם עורך דין מטעמה.

לפיכך, ניתנה על ידי החלטה ביום 19.12.2010, בתה"ס 4984-12-10, (ראה האמור בסעיף 4 לפסק דיני לעיל).

41. התובעת אכן הייתה מודעת למעשיה, ובחרה מרצונה שלה, שלא לקבל ייעוץ משפטי, הובהר לה שעלול להיות שזכויותיה קופחו, ובכל זאת בחרה בהסכם, רמזתי כי אין הצדדים אומרים לי את כל האמת (לגבי המניעים לחתימת ההסכם) אך התובעת בחרה מרצונה לחתום על ההסכם, יש לכבד רצונה, ועל התובעת לשאת בתוצאות מעשייה.

42. תמיכה לגישה האמורה, נמצאת בפסק דינו של כבוד השופט שנלר (בע"מ (ת"א) 1242/04 (שם) :

"עם זאת בית המשפט לא יסרב לאשר הסכם אך ורק הואיל ולדעתו קיימים בו תנאים מקפחים. כפי שנאמר בע"א 573/82 ברק נ. ברק ואח' פ"ד לח(4) 626, 632, אפשר שצד, המתקשר בחוזה, מודע לכך, כי ההישגים הם בעיקר לזולתו ובכל זאת מטעמים הרצויים לו הוא מתקשר באותו הסכם. אל לו לבית המשפט להתערב בכגון דא, לעשות הסכמים עבור בעלי הדין שהתקשרו ביניהם או לשפר או לשנות את שנקבע על-ידיהם בהסכם, רק משום שנראה לו לבית המשפט, כי ההסכם, שנכרת מרצונם של בעלי הדין, אינו צודק או שהוא מקפח קיפוח של ממש את אחד המתקשרים...".

43. נראה שגם במקרה הנדון בפני, התובעת עשתה בחירה מודעת בהסכם, וזאת חרף העובדה שאפשרתי לה להתייעץ, ולבדוק עצמה ודבר זה מעיב כצל כבד על תביעתה, ואף אמור לדחותה, שכן על התובעת לשאת בתוצאות בחירתה.

44. חרף האמור לעיל, אבדוק בהמשך פסק הדין את טענות התובעת אחת לאחת.

הטענה בדבר "כפיה" וסחיטה באיומים .

45. בסיכומיה אין טוענת התובעת באופן ישיר את טענת הכפייה, אך העובדות עליהן חזרה מצביעות לכאורה על טענה זו (התובעת השתמשה בסיכומיה במינוח של "סחיטה באיומים").

46. הוראות סעיף 17 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג - 1973 קובעות לאמור:

"מי שהתקשר בחוזה עקב כפיה שכפה עליו הצד שכנגד או אחר מטעמו, בכוח או באיום, רשאי לבטל את החוזה".

47. טענת התובעת לגבי הכפייה שנכפתה עליה לכאורה - היא כי הופעלה נגדה סחיטה באיומים במסדרון בית המשפט והדבר מעורר תמיהה של ממש, שהרי מלכתחילה נקבע התיק לאישור ההסכם ביום 09.12.2010, אך באותו היום הוכתבה על ידי לפרוטוקול החלטה בזון הלשון:

"החלטה"

תוך כדי קריאת ההסכם, אני מתרשמת שיש בו מידה מוימת של קיפוח כלפי האישה. לתומי חשבתי שעורכי הדין מייצגים את שני הצדדים, אבל כאשר אני שומעת שהאישה אינה מיוצגת, אני דוחה את אישור ההסכם ליום 19.12.10 שעה 08:30."

היו בידי התובעת 10 ימים תמימים כדי להימלך בדעתה, להתייעץ, אך בישיבה השנייה ביום 19.12.2010 נרשם מפיה כך:

"המבקשת:

אני מתכוונת לשכור דירה, דמי השכירות יהיו בסביבות 5,000 ₪. אני התייעצתי עם אנשים מקצועיים. ההסכם מקובל עלי, התייעצתי עם אנשים שאני מכירה, אלה אנשים שהם לא בעלי מקצוע בתחום עריכת הדין. הם חברים לעבודה. אני עוסקת ב..... אני ישבתי עם בן זוגי ודנו בדברים, והדברים מקובלים עלי. יש לי עוד כ- 700,000-800,000 ₪ מחסכונות שיש לי בבנק. חסכתי כל חודש בסביבות 4,000 ₪, מגיל 20. היו לי עוד כספים מלפני שהתחתנתי, שתמיד היו בחשבון שלי. אני לא, המשכורת שלי היא מעל 10,000 ₪. היו לי כספים מלפני הנישואין. הכספים שלו, נשארו אצלו והכספים שלי נשארו אצלי. היו לנו חשבונות נפרדים וכל אחד עסק בכספים שלו בנפרד ...".

הדברים מדברים בעד עצמם.

48. אם כך, מניין לקוחות האמירות (בסיכומי התובעת) לפיהן כביכול הנתבע לא אפשר לתובעת "לצאת אפילו ממסדרון בית המשפט", ואיים עליה כי יחשוף בפני הילדים תמונות שהיו בידו? התובעת אמרה בעדותה בפני (בתיק הנוכחי) בעמוד 7 לפרוטוקול:

"ת. אני חוזרת שוב פעם... אני לא התייעצתי מכיוון שיצאנו מפה הם נתנו לי לחתום על אישור שמוסיפים לי 100,000 ₪ ולא מגיע לי גם יותר כי זה בגללי כי אני אשמה, כי יש לו תמונות להראות, כי הוא יראה מכתבים לילדים ושאני אסתפק בזה.

שאלת בית המשפט: האם את זוכרת מה אני אמרתי לך?

ת. כן אני זוכרת, שזה לא הוגן ושאני אקח עו"ד ואתייעץ. לא לקחתי עו"ד כי היה לי איזה פחד שהוא איים עלי, היה לחץ גדול מאוד בבית, הילדים בכו נורא, זה לא דבר פשוט מה שעברתי, עברתי התעללות נפשית, הוא עשה לי שטיפות מוח, לא ישנתי בלילות ושהכל שאשאר אתו וזה ישתנה, היה לחץ וסבלתי 10 שנים, והייתי שם ונשארת בשביל הילדים, חיכיתי שהם יגדלו, קיוויתי שיבינו אותי כי הם היו נוכחים וראו כל מה שעברתי."

49. אכן, הדברים קשים: אין ספק שהתובעת עברה קושי רגשי: ומי כמו שופט משפחה חווה יום-יום באולמו את הקשיים הרגשיים שעוברים בני הזוג המפרקים משפחה. עם זאת, מדברי התובעת לא ניכר "איום במסדרון בית המשפט". נהפוך הוא, מדברי התובעת עולה כי הנתבע התחנן ולחץ כי התובעת תישאר איתו. הוא, לדבריה, אף עשה לה "שטיפות מוח" ... הקושי הרגשי שלה היה עקב בכיים של הילדים.

אך למרבה הפלא - התובעת אף נאותה לקבל סכום של 100,000 ₪. האם זה איום של דחק? האם לזאת ייקרא "סחיטה באיומים במסדרונות בית המשפט"? והכל, כזכור, שלתובעת היו עשרה ימים תמימים כדי להימלך בדעתה. נראה כי התשובה היא שלילית.

50. אין בידי לקבל את טענת התובעת בסיכומיה, כי נדחתה בקשה מספר 4 לזמן את עורכי דינו של הנתבע "כדי לחקור אותם, בין היתר, על מעשה ה"סחיטה באיומים במסדרון בית המשפט", ולפיכך היא זכאית לביטול לו היא עותרת, להלן אפרט טעמי:

50.1 לא סביר, כי עורכי הדין של הנתבע יאלצו להתפטר מייצוג של הנתבע (ראה סעיף 36 (כללי לשכת עורכי הדין, תשמ"ד - 1986) (חוק המקצועיות) וזאת רק מפני שהתובעת רוצה לחקור אותם. כל זה נראה כ"תרגיל הפחדה" פשוט, זאת ותו לא. ממילא יכול צד לחקור את עדיו (שלא נתנו לו תצהיר) רק בחקירה ראשית, ומה רבותא יש בכך?

50.2 אין לראות באי העדת עורכי דינה של התובעת מטעמה כהימנעות צד מהבאת ראיות שברשותו. אין אדם צריך להעיד את עורכי דינו מטעמו, ממילא דברים שבין עורך הדין ללקוח חסויים.

50.3 אין טעם לנסות ולהתפלפל על משמעות כלל 36(ב) לכללי לשכת עורכי הדין, כאשר התובעת בעצמה העידה (וציטטתי מדבריה לעיל), כי במסדרון הוצע לה סכום נוסף של 100,000 ₪, הצעה שהיא קיבלה. זו אינה סחיטה באיומים.

51. אני דוחה אפוא את טענות ה"סחיטה באיומים" או טענת הכפייה.

הטענה בדבר עושק .

52. התובעת טענה כזכור, בתביעתה, כי ההסכם נחתם בין היתר מתוך עושק (סעיף 57 לתביעתה), ועל כן יש לבטלו.

53. בסיכומיה, ייחסה התובעת את העושק לכך שהנתבע קיבל באופן מידי 3 נכסי מקרקעין ובהם דירת הצדדים בהרצליה, בעוד שהיא קיבלה זכויותיה הפנסיוניות שישתלמו לה רק כחלוף 35 שניה.

54. סעיף 18 לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג - 1973 קובע כדלקמן :

"מי שהתקשר בחוזה, עקב ניצול שניצל הצד השני או אחר מטעמו את מצוקת המתקשר, חולשתו השכלית או הגופנית או חוסר ניסיונו, ותנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל, רשאי לבטל את החוזה".

55. הפסיקה קבעה באשר ליסודות עילת בטלות חוזה בטענת עושק, כי :

"..מצב העשוק, מצוקתו או חולשתו השכלית או הגופנית, וחוסר ניסיונו, צריך להיות חמור וקיצוני כדי לקיים יסוד זה של עילת העושק".

ראה : ע"א 403/80 סאסי נ' קיקאון , פ"ד לו (1) 762 ;
ע"א 11/84 רבינוביץ נ' שלב, פ"ד מ' (4) 533.

56. כדי להבהיר : הפסיקה פירשה את המצוקה של העשוק כ"מצב של צרה ודחק שאליו נקלע המתקשר, מצוקה איננה מצב של עוני ומחסור או אי

נוחות הנגרמת עקב הצורך להתמודד עם קשיים כלכליים, אלא שינוי פתאומי המביא ללחץ כלכלי או פסיכולוגי חמור מכיוון שהמועד הקבוע לעניין מצבו של העשוק או מועד ההתקשרות, אין צורך שהמצוקה תהיה מתמידה ומתמשכת... אחד המבחנים לקיומה של מצוקה היא היעדר אלטרנטיבה ממשית וסבירה להתקשרות בחוזה הנדון."

ראה ספרה של פרופ' גבריאלה שלו, "דיני חוזים" דין, הוצאה לאור, בעמוד

.265

.57 בדיקת התשתית הראייתית מראה שאף אחד מיסודות העושק לא התקיים, ולהלן אפרט טעמי :

57.1 התובעת לא הוכיחה, כי היא סובלת מחולשה שכלית או גופנית, או כי היא חסרת ניסיון, התובעת כפי שהעידה על עצמה, היא ... (ראה תשובתה בחקירה הנגדית בעמוד 7 לפרוטוקול, שורה 28) ובוודאי אישה מנוסה.

57.2 לאחר ההסכם הוסיפה התובעת להתגורר עם הנתבע עוד 6 שנים, בלא שמחתה על העושק הנתבע כביכול.

57.3 זאת ועוד: כאשר עזבה התובעת את בית הצדדים (לאחר 6 שנים), היא כתבה מכתב אל הנתבע בכתב ידה (סומן כנספח 72 לתצהיר הנתבע) ובו נכתב כך :

"ש.

אתחיל בכך שאתה אבא מקסים ובעל נהדר, עושה הכל בשביל כולם, מנסה לרצות את כולם, יש לנו ילדים מקסימים.

אני לא מאושרת, ואתה יודע את זה. אנחנו שונים מאד. הציפיות שלי מהחיים ושלך שונים. דרך חיים שונה, צורת חיים שונה, הנאות מהחיים ובילויים שונים. ההנאות שלך מהחיים והציפיות שונות משלי.

לא רוצה להמשיך לחיות ככה, והחלטתי שדי מספיק לנסות
כבר 20 שנה מנסים. רוצה חיים אחרים.
אני עזבתי, הלכתי להורים שלי, אנסה לנוח קצת ולחשוב
איך אני רוצה להמשיך לחיות.
אני מבקשת סליחה על הפגיעה. אני יודעת שזה קשה מאד
עבורך, אבל זה לטובה, אתה לא מאושר, מנסה לרצות אותי
כל הזמן, וזה לא עובד.
החלטתי שדי. עם הזמן תבין שזה גם לטובתך. אני אהיה
תמיד בשבילכם, כל מה שצריך
אני אוהבת אותכם מאד,

)

”(-..”

אין ספק, שהדברים מקפלים בתוכם עצב גדול, אך אין בכך כדי
להעיד על עושק, אלא דווקא ההיפך משתמע מכך: התובעת
השתמשה בחופש הבחירה שהיה נתון לה, ממש כשם שיכולה הייתה
לעשות כן תמיד.

57.4 לא התרשמתי שהיה "ניצול" מצדו של הנתבע. גם כאן, בכל הכבוד,
יש סתירה פנימית בדבריה של התובעת. בעוד שבתביעתה היא טוענת,
כי "הניצול" היה של האיום לחשוף תמונות אינטימיות שלה בפני
הילדים, הנה דווקא בעדותה היא תיארה מצב לפיו הנתבע דווקא
התחנן בפניה שלא תעזוב ותישאר לחיות אתו. לדבריה, הנתבע עשה
לה "שטיפות מוח" (ראה חקירתה הנגדית בעמוד 7 לפרוטוקול).

57.5 התובעת מתארת בחקירתה הנגדית, כי חרף העובדה שלא הייתה
מאושרת, היא נשארה בבית בשביל הילדים, אצטט אפוא במלואה
את הדברים מפי התובעת בעמוד 7 לפרוטוקול :

” שאלת בית המשפט: האם את זוכרת מה אני אמרתי לך?
ת. כן אני זוכרת, שזה לא הוגן ושאני אקח עו"ד ואתייעץ.
לא לקחתי עו"ד כי היה לי איזה פחד שהוא איים עלי,
היה לחץ גדול מאוד בבית, הילדים בכו נורא, זה לא

**דבר פשוט מה שעברתי, עברתי התעללות נפשית, הוא
עשה לי שטיפות מוח, לא ישנתי בלילות ושהכל
שאשאר אתו וזה ישתנה, היה לחץ וסבלתי 10 שנים,
והייתי שם ונשארתי בשביל הילדים, חיכיתי שהם
יגדלו, קיוויתי שיבינו אותי כי הם היו נוכחים וראו כל
מה שעברתי."**

57.6 הנתבע אף הוא תיאר בתצהירו שבכה והתחנן בפני התובעת להישאר בבית ולא לעזוב ראה סעיף 10 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע שלא נסתר ; כן ראה האמור בסעיף 11 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע המתאר, שהתובעת הודיעה שהחליטה לעזוב את הבית, הוא התחנן (על ברכיו, כפי שתיאר) שהיא תישאר, היא נסוגה בה, ולאחר כמה חודשים הודיעה התובעת באופן תקיף שהחליטה לעזוב ואז הגיעו הצדדים להסכם שאישורו נדון בפני.

57.7 הנתבע סיפק אסמכתאות, כי נכסי הנדל"ן היו שלו עוד לפני נישואיו לתובעת, כך שלכאורה לפחות, אין קיפוח בכך שנכסי הנדל"ן נשארו בבעלותו ; כך לגבי הדירה בבת ים שרכש בשנת 1993, שנמכרה כדי לממן את רכישת דירת המגורים של הצדדים (ראה נספחים 1-9 לתצהיר עדות הנתבע) - מאידך, התובעת לא סיפקה כל אסמכתא לכך, שאפילו לכאורה היא קופחה בחלוקת רכוש הצדדים, או שתנאי החוזה עליו חתמה גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל.

57.8 התובעת תיארה בחקירתה הנגדית (עמוד 8 לפרוטוקול), כי היא "טרור" בבית, וכי הנתבע מכר לה את החיים, והיא הייתה צריכה להסביר מדוע נראתה בקניון, אבל תיאורים אלה עומדים בסתירה מוחלטת למכתב הפרידה שהשאירה לנתבע, ואשר אותו כבר ציטטתי לעיל, ונוכח המכתב, אני מתקשה להאמין שהתובעת נשארה כל העת למרות שלא יכולה הייתה ללכת לקניון עם אחותה לדבריה, וכי לנתבע הייתה התנהלות אובססיבית כלפיה (עמוד 10 לפרוטוקול), אם אלה היו פני הדברים, הרי אין הסבר לכך שהתובעת, חרף העובדה, שאמרה שחברותיה היו מודעות למצב בבית, לא נדרשו להעיד מטעמה.

57.9 ההסבר של התובעת על תוכנו של מכתב הפרידה אינו עולה בקנה אחד עם טענותיה על עושק. לדבריה, "זה מכתב שהשארתי גם לילדים, לא רציתי לפגוע בו, אני יודעת שהוא אהב אותי מאד, רציתי לצאת בצורה מכובדת"..
הכיצד? והרי מעט קודם העידה שהילדים בו ולא רצו שתעזוב את הבית, וכי נשארה עד שיגדלו... הדברים אינם מתיישבים זה עם זה.

57.10 בהמשך חקירתה, מתארת התובעת כי הצדדים היו גם בטיפול זוגי "במשך חודשיים", היחסים בין הצדדים השתפרו לשנתיים, אך לדבריה, אחר כך הנתבע חזר לסורו (ראה חקירתה הנגדית בעמוד 12 לפרוטוקול), אם כך, המניע לעושק התפוגג, שכן הצדדים חיו לפחות לשנתיים לגרסת התובעת בשלום.

57.11 התובעת הסבירה לי (עמוד 3 לפרוטוקול, ישיבת 19.12.2010) את כל אשר יש לה וכל התקבולים שהיא צריכה לקבל ותיארה בפני כי התייעצה. בנוסף, היא מקבלת תשלומי איזון בסך 500,000 ₪ ותהא פטורה מהחזר המשכנתאות. נוכח הסבריה שלה - ניתן לראות שאין קיפוח, כפי שסברתי בישיבה הקודמת.

57.12 עיון בשני ההסכמים, זה שצורף מלכתחילה לבקשה לאישור הסכם בתה"ס 4984-12-10, וזה שבסופו של יום אישרתי בישיבת 19.12.2010, מראה כי בהסכם שאישרתי, יש תוספת לתשלומי האיזון שמקבלת התובעת בסך 100,000 ₪. האמנם יש מקום לטעון "עושק"? נראה שהתשובה שלילית.

58. סיכומו של ראש פרק זה - התובעת לא הוכיחה עושק, ואני דוחה את טענתה בנקודה זו.

הטענה בדבר הטעיה .

59. התובעת טענה, כי הוטעתה לחשוב שעוה"ד שהופיעו באישור ההסכם מייצגים גם אותה, היינו מייצגים את שני הצדדים. לטענתה - עורכי הדין של הנתבע החתימו את שני הצדדים על אותו יפוי כוח בעניין "הסכם יחסי ממון", ללא כל הבחנה בין הצדדים, לטענתה גם עקב כך - יש לבטל ההסכם. אומר מיד - אין בידי לקבל הטענה, ובהמשך פסק דיני אפרט הדברים.

60. כידוע, קובעות הוראות סעיף 15 לחוק החוזים (חלק כללי) התשל"ג - 1973, כי :

"מי שהתקשר בחוזה, עקב טעות שהיא תוצאת הטעיה שהטעהו הצד השני או אחר מטעמו, רשאי לבטל את החוזה".

61. בדיקת התשתית הראייתית שהונחה בפני מצביעה על כך שאין בסיס לתביעת התובעת לביטול ההסכם עקב הטעיה, ולהלן אפרט טעמי :

61.1 בישיבת 9.12.2010 בתמ"ש 4984-12-10 (הישיבה הראשונה לאישור הסכם הממון בין הצדדים) ענתה התובעת לשאלתי : **"לשאלת בית המשפט אינני מיוצגת."** (עמוד 2 לפרוטוקול). כלומר, התובעת ידעה מן ההתחלה, כי אינה מיוצגת, ולפיכך, לא הייתה כל הטעיה.

אציין עוד, שרק אחרי שהתובעת ענתה לי כי אינה מיוצגת, נתתי החלטה כזו :

"החלטה"

תוך כדי קריאת ההסכם, אני מתרשמת שיש בו מידה מסוימת של קיפוח כלפי האישה. לתומי חשבתי, שעורכי הדין מייצגים את שני הצדדים אבל כשאני שומעת שהאישה אינה מיוצגת, אני דוחה את אישור ההסכם ליום 19.12.2010 שעה 08:30."

יצוין, כי הוספתי והבהרתי לתובעת שייטב לה אם תתייעץ עם עורך דין מטעמה, והדברים אושרו בהחלטתי מיום 19.12.2010 (עמוד 4 לפרוטוקול - תמ"ש 10-12-4984). כן ראה את בדברי התובעת בעמוד 7 לפרוטוקול ישיבת 15.10.17 בו היא מאשרת (לשאלתי) כי אמרתי לה בין היתר **"..ושאני אקח עו"ד ואתייעץ"**.

61.2 גם בחקירתה הנגדית של התובעת בתיק הנוכחי, אישרה התובעת שניתן לה זמן להתייעץ עם עורך דין מטעמה. אצטט להלן מעמוד 7 לפרוטוקול, ישיבת 15.10.2017 (תמ"ש 16-11-64455) :

"ש. נכון שהשופטת נתנה לך בפעם הקודמת שבוע כדי

להתייעץ?

ת. נכון אבל כשיצאנו החוצה לחצתם עלי כדי שאסכים

להסכם ואף הצעתם לי 100,000 ₪ ואמרתם שאחרת

הוא יראה תמונות לילדים והדבר היה על ידכם.

ש. לפי התשובה שענית אמרתם לי ש... מי בדיוק אמר

את מה שאת אמרת בתשובה הקודמת?

ת. שוקי אמר לי ואתם הייתם לידו."

בשלב הזה, התובעת ידעה שאינה מיוצגת (למעשה ידעה זאת עוד קודם לכן, שאחרת לא הייתה אומרת לי שאין היא מיוצגת), אם כך - איזו הטעיה יש כאן בדבר הייצוג ? נראה, כי התובעת מחפשת תירוץ לבטל ההסכם.

61.3 כאשר אושר ההסכם (וכן תוספת של 100,000 ₪), כבר חלפו 10 ימים, ואפילו הייתה ולו שמץ של הטעיה, הרי זו חלפה כבר. אין זאת אלא שהתובעת, כפי שהראיתי לעיל, עשתה את הבחירה שהייתה כדאית עבורה.

61.4 עיון בהסכם שאושר על ידי, מראה כי בסעיף 14, נכתב :

"14. באי כח הצדדים

מוסכם שעוה"ד ממשרד ויור ליברובסקי, מייצגים את הבעל בלבד, והם יהיו רשאים לייצגו מול האישה, בכל הליך שהוא, לרבות בעניין הפרת ו/או בצוע הסכם זה".

קשה להאמין שהתובעת לא קראה את ההסכם קודם שחתמה עליו..

61.5 כאשר התובעת נחקרה בחקירתה הנגדית על סעיף 14 להסכם, היא עונה תשובה המנוגדת לשכל הישר. אביא הדברים כלשונם (עמוד 12 לפרוטוקול ; ישיבת 15.10.17) :

"ש. ראית את סעיף 14 להסכם שכתוב שאת לא מיוצגת

גם?

ת. חשבתי שאני מיוצגת על ידכם, חשבתי שאתם מטפלים בזה בצורה הוגנת בי ושוקי ביחד, ככה זה השתמע."

כיצד "השתמע" דבר כזה? והרי רק 10 ימים קודם אישור ההסכם, אישרה התובעת (במסגרת התיק לאישור ההסכם) שאין היא מיוצגת! הדברים מעוררים תמיהה.

61.6 לתובעת ניתנה בחקירתה הנגדית הזדמנות לחזור בה מדברים אלה, כאשר בהמשך החקירה הנגדית (כאמור, עמוד 12 לפרוטוקול ; ישיבת 15.10.17) היא נשאלת :

"ש. ואת מתעלמת מהפרוטוקול הראשון והשני וההסכם

?

ת. לא מתעלמת משום דבר..".

כאמור, אין בפי התובעת הסבר מניח את הדעת.

61.7 הנתבע מתאר בחקירתו הנגדית שאת הבסיס להסכם הכין הוא יחד עם התובעת בפגישתם בארנה, ורק אחרי שסיכמו את הדברים, הוא

העביר את הסיכום לבא כוחו כדי שינסח (ראה חקירתו הנגדית של
הנתבע בעמוד 19 לפרוטוקול ; ישיבת 15.10.17).

דברים אלה מקבלים תמיכה גם מדברי התובעת בישיבת 19.12.2010
בעמוד 3 לפרוטוקול, בו היא אומרת : **"אני ישבתי עם בן זוגי, ודנו
בדברים, והדברים מקובלים עלי."**
הנה כי כן - הסיכום היה בין התובעת לנתבע עוד קודם שהיה
"ייצוג", ואם כך - לא הייתה כל הטעיה בחתימת ההסכם.

62. **המסקנה העולה מן המקובץ : לא הייתה כל הטעיה באשר לייצוג התובעת,
ודין טענתה לביטול ההסכם עקב הטעיה להידחות.
תום לבם של הצדדים .**

63. בסיכומיה, מרבה התובעת לעסוק בשאלת תום לבו של הנתבע. לדבריה,
עדותו של הנתבע הייתה בלתי אמינה, והוא נקט, לטענתה, בשיטה של
"זיכרון סלקטיבי" כביכול, והרבה לטענתה "לא לזכור".

64. משלא הוכיחה התובעת את טענותיה בעניין הרכוש בו קופחה לכאורה, לא
אוכל לבחון טענות אלה.

65. מאידך, אני סבורה שדווקא התובעת גילתה חוסר תום לב, כך הודתה
שבישיבת 19.12.2010, פשוטו כמשמעו שיקרה. להלן אצטט מחקירתה
הנגדית בעמוד 7 לפרוטוקול, ישיבת 15.10.17 :

- "ש. אני שוב חוזר לאותה ישיבת אישור ההסכם מ19/12/10 ואני
מקריא מהפרוטוקול מפיך "התייעצתי עם אנשים שאני
מכירה.." אני רוצה לדעת אם מה שכתוב פה נכון או לא נכון?
ת. זה לא נכון.
ש. זאת אומרת שאמרת בפרוטוקול "ישבתי עם בן זוגי" את
שיקרת לבית המשפט?
ת. כן אני שיקרתי כי אתם סיכמתם איתי לפני מה עושים.
שאלת בית המשפט: במה את עובדת?"**

ת. אני מפקחת. שיקרתי כי לא הייתה לי אפשרות אחרת. הייתי חייבת לסיים את זה כמה שיותר מהר כי עברתי התעללות, הוא לא נותן לי לישון בלילות..”

האם הפעם אמרה התובעת אמת? וכיצד אאמין למי שמשקר לבית המשפט ?

66. כך גם היה לגבי טענת ההטעיה, כפי שהראיתי לעיל, למרות שהתובעת אמרה לי מפורשות בישיבה הראשונה שאינה מיוצגת, ולמרות שהדבר נכתב בסעיף 14 להסכם - טענה ש"השתמע" כאילו היא מיוצגת ע"י עורכי הדין של הנתבע וכי הייתה בכך הטעיה. ניכר שאלה אינם דברי אמת.

סיכומו של דבר .

67. מכל הטעמים המפורטים לעיל, התביעה נדחית.

68. התובעת תישא בהוצאות הנתבע לרבות שכ"ט עו"ד בסך 15,000 ₪.

69. ניתן לפרסום בהשמטת שמות הצדדים .

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.